

Qui canta els seus mals espanta

Estimats diocesans,

La música no ens deixa indiferents. Es tracta d'un llenguatge que conté i comunica una gran força. Diem, un pèl poèticament, que gràcies a la música toquem el cel. Diem, més casolanament, que «qui canta els seus mals espanta» —jo m'ho crec—. De fet, tots tenim unes melodies que ens han acompanyat molt en moments concrets de la nostra història. Hi ha qui escolta música per fugir del silenci, d'altres per llegir i d'altres per conduir. Sigui com sigui, tots tenim una música preferida. La música ens ajuda a assaborir la vida. Us ho asseguro. Però la breu reflexió que avui voldria oferir gira entorn del fet d'espantar els mals.

La Pasqua apareix, doncs, com la melodia que fa fugir les pors de la nostra vida. Déu n'és el gran compositor. La partitura és molt accessible, perquè es tracta de la mateixa Sagrada Escripura. El solista és el seu propi Fill, Jesucrist. Ell eleva la composició a la bellesa més sublim que mai ningú no podrà igualar, amb una nota senzilla, agradabilíssima i única. Aquesta nota —el perdó— es reconeix, ni més ni menys, que per l'acció d'estimar. Qui estima actualitza la voluntat del compositor. I quan estimem de manera conjunta, fem que l'Amor s'amplifiqui i ressoni polifònicament —a través de diverses persones i en diversos indrets—, i harmònicament —amb qualitats i timbres diversos—. El regal de l'Amor és real quan permetem que l'Esperit Sant faci de la diversitat una veritable expressió de la comunió.

L'acció de conjugar el verb «estimar» és, doncs, la que fa fugir els mals de la nostra història. L'Amor venç el mal. La Pasqua manifesta el triomf de l'Amor. I Déu ens ha escollit per ser d'aquells que viuen cantant, és a dir, estimant. Quan els qui tenim al nostre costat deixen de ser un objecte i passen a ser una persona —creieu-me—, estem fent sonar la més bella melodia del món, l'obra de Déu.

Els mals, doncs, no desapareixen per cap mena d'acció violenta, sinó que es transformen per la força de l'Amor. A nosaltres, missioners i missioneres del segle XXI, ens toca voler aprendre a conjugar el verb «estimar». No ens hem de desesperar de les pròpies imperfeccions. Ans al contrari, són a través d'elles que Déu troba l'escletxa adient per manifestar-se viu i proper en cadascú de nosaltres. Déu ens sosté gràcies a la seva paciència i a la generositat de la seva misericòrdia. Ho sabem prou: Déu no fa altra cosa que estimar, perquè Déu és Amor.

Estimats, ara és de nou el dia en què ha obrat el Senyor; alegrem-nos-en. Cantem un càntic nou. Déu ha vençut la mort. Déu ha donat un cop de timó, i totes aquelles melodies ansioses, queixoses i calamitoses han quedat enrere. No mireu enrere. La partitura que tenim a les nostres mans ens guiarà i ens oferirà noves possibilitats perquè la nostra missió sigui una veritable expressió d'Amor. La missió és sempre difícil, però sempre engrescadora. Siguem dels qui, escoltant els més fràgils de la nostra societat, ens adonem que només la força de l'Amor pot transformar la nostra realitat. La saturació de vanes propostes humanes ens ha de dur a la confirmació definitiva de l'únic camí possible, el de l'Amor.

Cantant, doncs, els uns al costat dels altres, serem dels qui trobarem consensos raonables i profètics, que ens confirmaran la certesa que avui desprèn la dita que ens encoratja a ser missioners avui: «qui canta els seus mals espanta».

Amb la meva benedicció i afecte,

+Daniel Palau Valero
Bisbe de Lleida

El que canta, sus penas espanta

Estimados diocesanos:

La música no nos deja indiferentes. Se trata de un lenguaje que contiene y comunica una gran fuerza. Decimos, un poco poéticamente, que gracias a la música tocamos el cielo. Decimos, más llanamente, que «El que canta, sus penas espanta» —yo me lo creo—. De hecho, todos tenemos unas melodías que nos han acompañado mucho en momentos concretos de nuestra historia. Hay quien escucha música para huir del silencio, otros para leer y otros para conducir. Sea como sea, todos tenemos una música preferida. La música nos ayuda a saborear la vida. Os lo aseguro. Pero la breve reflexión que hoy quisiera ofrecer gira en torno al hecho de espantar las penas.

La Pascua aparece, pues, como la melodía que hace huir los miedos de nuestra vida.

Dios es el gran compositor. La partitura es muy accesible, porque se trata de la misma Sagrada Escritura. El solista es su propio Hijo, Jesucristo. Él eleva la composición a la belleza más sublime que nadie podrá jamás igualar, con una nota sencilla, agradabilísima y única. Esta nota —el perdón— se reconoce, ni más ni menos, que por la acción de amar. Quien ama actualiza la voluntad del compositor. Y cuando amamos de manera conjunta, hacemos que el Amor se amplifique y resuene polifónicamente —a través de diversas personas y en diversos lugares—, y armónicamente —con cualidades y timbres diversos—. El don del Amor es real cuando permitimos que el Espíritu Santo haga de la diversidad una verdadera expresión de la comunión.

La acción de conjugar el verbo «amar» es, pues, la que hace huir los males de nuestra historia. El Amor vence al mal. La Pascua manifiesta el triunfo del Amor. Y Dios nos ha escogido para ser de aquellos que viven cantando, es decir, amando. Cuando quienes tenemos a nuestro lado dejan de ser un objeto y pasan a ser una persona —creedme—, estamos haciendo sonar la más bella melodía del mundo, la obra de Dios.

Los males, pues, no desaparecen por ningún tipo de acción violenta, sino que se transforman por la fuerza del Amor. A nosotros, misioneros y misioneras del siglo XXI, nos corresponde querer aprender a conjugar el verbo «amar». No debemos desesperarnos por nuestras propias imperfecciones. Al contrario, es a través de ellas que Dios encuentra la grieta adecuada para manifestarse vivo y cercano en cada uno de nosotros. Dios nos sostiene gracias a su paciencia y a la generosidad de su misericordia. Lo sabemos bien: Dios no hace otra cosa que amar, porque Dios es Amor.

Estimados, ahora es de nuevo el día en que ha obrado el Señor; alegrémonos. Cantemos un cántico nuevo. Dios ha vencido la muerte. Dios ha dado un golpe de timón, y todas aquellas melodías ansiosas, quejumbrosas y calamitosas han quedado atrás. No miréis atrás. La partitura que tenemos en nuestras manos nos guiará y nos ofrecerá nuevas posibilidades para que nuestra misión sea una verdadera expresión de Amor. La misión es siempre difícil, pero siempre estimulante. Seamos de los que, escuchando a los más frágiles de nuestra sociedad, nos demos cuenta de que solo la fuerza del Amor puede transformar nuestra realidad. La saturación de vanas propuestas humanas nos debe llevar a la confirmación definitiva del único camino posible, el del Amor.

Cantando, pues, unos al lado de los otros, seremos de los que encontraremos consensos razonables y proféticos, que nos confirmarán la certeza que hoy desprende el dicho que nos anima a ser misioneros hoy: «El que canta, sus penas espanta».

Con mi bendición y afecto,

+Daniel Palau Valero

Obispo de Lleida